5.

Wihhane wend.

Ühhel wennal olli se pahha wiis, et ta kohhe wihhaseks sai, kui ta omma wendade ehk teiste seltsis olli. Ta sepärrast ütles isseennese wasto: „Ma tahhan diete kätte wõtta, ja ühhe ükssiko kohta ellama minna; küllab mul siis saab rahho ollema!“ Läks siis ühhe kopa ellama. Agga ühhel päwal läks ta ühhe riistaga jõest wet toma, ja panni riista weega Ma peäle seisma; agga riist läks ümber. Ta siis täitis riista teist korda; agga riist läks ta ümber. Ja nendasammoti ka kolmat korda. Agga siis ta sai wihhaseks, ja löi riista wasto seina purruks. Agga kui silm nüüd nende potti-tükkide peäle langes, ta siis tundis, et wanna wihha waen temmast jäggo olli sanud, ja wõttis kätte, ja läks agga jälle omma kohta taggasi.

Eks mitto tõmees ei te omma töriistadega, kui tõ ei tahha kohhe korda minna, Jummal parrago, nendasammote; wiskab neid tullist wihha täis, ommast käest, nago ollekssid nemmad pahha teinud. Eks mitto, kes teisi peab õppetama, agga isse diete ei tea, ei sa wihhaseks, kui teised ei sa arro, ja hakkab neid sõimama ja lõma. Eks mitto ka tännapääw ei mõtle, kui agga ep olleks mul tarwis innimeste hulgas ellada, kus mind ühtepuhko wihhale kiusatakse, küllab saaksin waikne ollema ja rahhul. Agga ep olle nenda; meie enneste sees on waenlane, ja ei lahku, kunni meie ei sa ueks mele waimus, egga wõtta enneste peäle sedda uut innimest, kes Jummala sarnatseks on lodud tõssise õigusse ja pühhitsusse sees.“ Ewes. 4, 23. 24.
